

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar. Een blad afzonderlijk 15 centimen.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

TONGEREN, DEN 25 AUGUSTUS.

Van alles wat.

Sedert eenigen tijd, en bijzonderlijk sedert de neerlegging der ontwerpen van nieuwe belastingen...

De kloosters zijn rijk, zeer rijk, naar de gezuzerij beweert; zij persen de bevolking haar geld af en sloppen alles op.

Wat zij echter vergeten er bij te voegen is dat niet een katholiek, noch veel minder een liberaal door iemand gedwongen wordt of kan worden...

Maar zij staan ons aan en kosten hem niets. Waarin hinderen zij hem? Wil men hem of iemand der zijnen verplichten kapucien te worden?

Maar... er is een hand die anders te vreezen is, een hand die niet uitgestoken wordt om te vragen, maar die goed toegrijpt in de geldbeurs van burger en werkmans.

De burgers, de buitenlieden, worden onmenschenlijk behandeld, — en de liberalen durven ons den ouden tijd verwijten, toen de boeren en de stedelingen verdrukt waren.

Maar... er is een hand die anders te vreezen is, een hand die niet uitgestoken wordt om te vragen, maar die goed toegrijpt in de geldbeurs van burger en werkmans.

ene bewering zonder grond, en welke de Chronique niet kan goed maken. Luistert dan, beste lezer, naar het onmeetelebaar beijs dat de Chronique levert van de verpletterende lassen welke de « levende » hand op de gausche bevolking doet wegen:

Frankryk, zegt de Chronique, had het keizerrijk en daarbij nog den keizer welke hem de oogen uit het hoofd kosten. Dat is een feit. De Pruisen hebben Frankryk van het keizerrijk verlost. Dat is een tweede feit. Tot loon van dien onschatbaren dienst hebben zij vijf milliards gevraagd aan acht en dertig miljoen vijf honderd duizend Franschen.

Maar België, dat met alle andere landen in vrede leeft, België dat door geene enkele ramp is getroffen, welke eene dergelijke geldklopping noodzakelijk zou kunnen maken, moet aan het liberaal ministerie eene som nieuwe belastingen betalen, waarvan het bedrag, per inwoner, fr. 24-323 meer bedraagt dan het oorlogsranstoen aan Frankrijk opgelegd.

De burgers, de buitenlieden, worden onmenschenlijk behandeld, — en de liberalen durven ons den ouden tijd verwijten, toen de boeren en de stedelingen verdrukt waren.

Nu is alleman vrij! Burger en landman zijn vrij!

Welke leugen! Ziet gij niet, dat de kasteelheer en de kloosterheer van vroeger, vervangen worden door den Staat, eene nieuwmoedschen liberalen tiran!

De Staat, zij willen dat hij almachtig zij. Geene onafhankelijkheid van de provincien, gemeenten, maatschappijen meer. Alles door den Staat!

De Staat, zij willen dat hij almachtig zij. Geene onafhankelijkheid van de provincien, gemeenten, maatschappijen meer. Alles door den Staat!

De Staat, zij willen dat hij almachtig zij. Geene onafhankelijkheid van de provincien, gemeenten, maatschappijen meer. Alles door den Staat!

De Staat, zij willen dat hij almachtig zij. Geene onafhankelijkheid van de provincien, gemeenten, maatschappijen meer. Alles door den Staat!

De Staat, zij willen dat hij almachtig zij. Geene onafhankelijkheid van de provincien, gemeenten, maatschappijen meer. Alles door den Staat!

Hij zit met zijne klauwen op uw lijf, op uw hart en ziel. Hij zit met zijne klauwen op uwe kinders, als zij klein zijn en als zij groot zijn.

Hij zit met zijne klauwen op uw doodsbod om uwen haasten wil te verwingen en te vervalschen. Hij zit met zijne klauwen op uwe kerkhoven!

Maar de liberale Staat heeft geen aangezicht, ook geen hart, — enkel klauwen en eene maag die een afgrond is.

Ziehier hoe de accijsrechten verhoogd werden onder het bestuur der liberalen:

1840. Het accijsrecht op sterke dranken bedraagt 40 centimen per hectoliter. 1841. (Liberaal ministerie van M. Rogier.) Het recht wordt op 60 centimen gebracht.

Men weet dat de officieele schoolmeesters 100 fr. per jaar krijgen en binnen de schooluren, den catechismus aan de kinderen te leeren.

Verleden jaar werd de heer De Wael, burgemeester van Antwerpen aldaar tot volksvertegenwoordiger gekozen.

Verleden week is de wet in den Monteur verschenen, waardoor aan de verschilligeministerie's buitengewone kredieten toegestaan worden tot uitvoeren van openbare werken.

De rekruten hebben dit jaar een examen moeten afleggen over hunne geleerdheid. 89 konden noch lezen noch schrijven.

— Ik cognac! zegde zij met verontwaardiging. Waar ziet gij mij voor aan, mijnheer?

— Gij zult misschien meer van cassis houden? zegde de ossenkoopster zeer onnoozel.

En zich naar Grugel keerende, fluisterde zij: — Kan men begrijpen hoe iemand zoo loomp is? Mij cognac aanbieden! Alsof de kruidenrij van het goed, dat wij moeten eten, niet genoeg waren om ons bloed te ontsteken. Ik weet zeker, dat ik er ziek zal van worden.

— Wat! riep juffer de Locheris uit, die met schrik wakker werd. Zou mijnheer hier nog iemand in willen stoppen?

— Het is een militair! riep mejuffer de Locheris uit.

14 hadden eene vrije lagere school bezocht te weten: 4 een jaar, 6 twee jaar, 3 drie jaar en een goed vier jaar.

Ten allen tijde hebben de liberalen hunne partijwerken met het geld der belastingsschuldigen uitgevoerd. Geen liberaal ministerie is ooit aan 1 roer gekomen of het is begonnen met nieuwe belastingen te leggen; geen is ooit gevallen of het deficit in 's lands kas was een der oorzaken.

Er gaat omtrent geen dag voorbij zonder dat de Monteur eene lange reeks groote naturalisaties afkondigt en deze vallen om zoo te zeggen uitsluitend ten deele aan Duitschers.

Men is op weg om België te verpruisen en weldra zal Bismarck de revue over ons land komen passeeren. Al de pruisen worden Belg en natuurlijk ook kiezers. Dat het meestal liberalen zijn aan wie de groote naturalisatie wordt vermeld dat laat zich begripen. Ons ministerie heeft vier of vijf wetten gemaakt om het getal der kiezers te verminderen en aan duizende Belgische burgers het stemrecht te ontnemen.

Wij dringen nogmaals aan bij onze vrienden, opdat zij, in groot getal, gebruik zouden maken van de middelen welke de nieuwe kieswet hun ter hand stelt om het stemrecht te bekomen hetzij voor de provincie, hetzij voor de gemeente.

Volgens de overgangshelpingen der nieuwe kieswet kunnen al de burgers, die 18 jaren ten volle oud zijn, zich gedurende vijf jaar aanmelden voor het kiesexamen ten einde het bekwaamheidsdiploma te bekomen, zonder een bewijschrift te moeten leveren dat zij eene school hebben bijgewoond.

Het examen zal plaats hebben over het lezen, schrijven en rekenen (de vier grondregrs) het stelsel van maten en gewichten, de zedeleer, de geschiedenis en de aardrijkskunde van België. Het is zonder twijfel dat een groot getal burgers dat examen gemakkelijk kunnen afleggen.

Deze zullen het zich dan ook, ongetwijfeld, ten plicht rekenen zich aan de proef te onderwerpen. Wanneer het eene burgerplichtig geld, bestaat er niets behalve het verdedigen van dien te vervallen; het behalve het is voor de wetgevers die, uit haat tegen het vrij onderwijs, een examen opleggen aan eene groote menigte burgers die verstandiger, geleeder en bekwaam zijn dan sommige van de wetgevers zelve die de bespottelijke wet hebben gestemd.

Maar, de wet, met hare gebreken en behalvekligheden, toch wel zijnde, mag men geen oogendag begon aan te breken, was zijn geduld ten einde.

— Ik zou wel tien dagen levens willen geven om maar aan het einde van deze reis te zijn, zegde hij.

— Daar zijn wij te Ause, antwoordde Grugel. — Het is waarachtig waar, zegde Lepre, die een oogenblik was ingesluimerd. Hola, conducteur, hoelang blijft gij hier?

— Vijf minuten, mijnheer. — Doe dan het portel open. Dan kan ik den postmeester eens even goeden dag zeggen.

— Maar het is onmogelijk, zegde de oude vrijster. Wij zitten reeds verschrikkelijk benauwd, mijnheer. Uwe rijtunen zijn te bekrompen; ik zal mijn beklag doen bij de administratie.

— Het is een militair! riep mejuffer de Locheris uit.

blik aanzelen om de voorwaarden te vervullen, welke zij oplegt om het stemrecht te bekomen. Dat is niet alleen een burgerplichtig maar ook een gewetensplichtig.

Stads- & provincie nieuws

Prijzuitdeelingen.

In het begin dezer week hebben de prijsuitdeelingen onzer lagere katholieke scholen plaats gehad in den grooten zaal der Concordia.

De Zeer Eerw. Heer deken der stad, de E. Heer pastoor van St Jan, een aantal andere geestelijken en verskillige weldoeners van het katholiek onderwijs, die allen hier over hun werk mogen zijn, verorden iedermaal de plechtigheid door hunne tegenwoordigheid.

Maandag, den eersten dag waren het leerlingen der St. Joannes Berchmans school die de belooning van hunnen verdedigende het verloop schooljaar kwamen ontvangen. De oefeningen in lichaamsopleiding met zang, zeer wel uitgevoerd eerst door eenige leerlingen der derde klas, daarna door leerlingen der hoogste klas; het tweestemming gezang La Table de Multiplication van Van Meelbeere, waarin vooral de duo, zeer wel door twee love soprano'sstemmen uitgevoerd, bewonderd werd; een aantal voordrachten van Nederduitsche en Fransche dichtstukken, en het lied De Landbouwer van K. Mury, goed gezongen door een zestigtal leerlingen der twee hoogste klassen, die tevens al de werken van den landbouwer op maat nabootsten.

Na het uitdelen der prijzen, deed de Z. E. Deken eene aanspraak tot het volk en tot de kinderen, waarin hij vooral aandrong op het dagelijks bijwonen van het Heilig Missofer door de leerlingen en ook op het bijwonen der Zondagschool door de leerlingen die de dagschool verlaten hebben.

's Anderdaags was het de heert van de meisjes der St. Lutgardis school. Hunne mooie gezangen Jour de fête en Les benefaits de V. D. du Perpetuel Secours, zoo keutig uitgevoerd, hunne Nederduitsche en Fransche voordrachten zoo duidelijk, zoo lief opgezegd en daarbij die schoone gepaste gebaren, dat deligt grooten, hunne gymnastieke oefeningen met zang zoo juist uitgevoerd onder het dapper bevel van een klein meisje, de linnige alleenspraak der ieverige en brave kantwerkster, het schoone loonestukje met zang, in een woord alles verdienende ten volle de herhaalde toejuichingen der aanwezige menigte.

In zijne aanspraak gaf de Z. E. Heer Deken den verdiende lof aan het wijs bestuur der St. Lutgardis school en aan den iever der meesteressen; hij spoorde ook de leerlingen aan, na het verlaten der dagschool, de zondagschool altijd wel bij te wonen, evenals de handwerk school.

's Woensdags had het uitreiken der prijzen plaats aan de kinderlijes der bewaarschool bestierd door de E. Zusters van Maria.

Het aandoenlijk feestje dat verleden jaar met dezelfde gelegenheid plaats had moest nog in het warm eten, een nacht zonder slapen, zoo benauwd en gedrongen! Ik begrip niet, waarom niet een van de heeren op de imperiale gat zittingen.

— In dien mist? — Wat maakt dat voor die mannen? — Mejuffer zou dan zeker onder gegeneerd zijn, zegde Darvon spottend, en zij zou het onzen nieuwen reisgenoot wel eens kunnen voorstellen.

— Ik! een soldaat aanspreken! antwoordde Athenais fier. Ik lijd liever oegnak, mijnheer.

— Daar is hij, vier Jacques er op in. De onderofficier kwam inderdaad aan het portel, gevolgd door den bureelleker, met wien hij twist had. Het was een jong mensch met eene vlotte houding, maar wiens brallende toon en slolatenmanieren Darvon terstond ergerden. Hij beklagde zich dat de diligentie zoo veel te laat kwam, en bejegende de klerk, die hem zeer beschoond en verlegen antwoordde, met de ruwste woorden. Toen de conducteur hem eindelijk zegde, dat men zou afrijden, kwam hij naar het portel en keek binnen.

— Een eerlijk gezelschap, mompelde hij, nadat hij de reizigers een voor een onbeschaamd had aangezien. Zou de coupe ook zoo goed zijn? Hebt gij dan geene meisjes geladen, conducteur? — Hoe onbeschaamd! stamelde Athenais.

— Maar en campagne moet men zoo nauw met zien, hervatte de soldaat, en stapte in. Gontran loog zich naar Grugel over en fluisterde: — Nu is onze collectie van caricaturen compleet.

HET REISGEZELSHAP

DOOR EENEN TOURIST BESCHREVEN.

(1° VERVOLG.)

Het voortrijden der diligencie sneed de oude vrijster het woord af, en zij zonk met eene angstkreet weder in haren hoek.

Jacques Grugel achtte zich verplicht haar te zeggen, dat de omweg dien zij namen, hen van de Saône en dus van het gevaar verwijderde.

— Maar waar zal ik mijn bonussen krijgen? vroeg de oude vrijster, een weinig gerust gesteld.

— Wij zullen eerst te Ause ophouden, antwoordde Lepre. Zoo heeft de conducteur gezegd, en de hemel weet, welke wegen wij zullen vinden.

Departementale wegen, dat is alles gezegd! En toch ken ik den ingenieur; hij is een knap man; zijn zoon is op dezelfde dag getrouwd als mijn oudste. Maar wij zullen eerst morgen ergens stil houden.

Hierop volgde een algemeene kreet van ontzettend. De meeste der reizigers hadden sedert den morgen niet geeten, rekenende op de maaltijd, dien men gewoonlijk te Villefranche hield, en Gontran deed reeds met zijne gewone onstuimigheid het voorstel, om in het naaste dorp met geweld af te stappen om een souper te gebruiken, toen de ossenkoopster zegde:

— Een souper! Ik heb er een tot uwen dienst! — Wat! voor ons allen? vroeg Lepre.

— Voor ons allen, baas. Ik kan u drie services

en dessert aanbieden, en nog een glaasje likeur op den hoop toe.

Zoo sprekende, haalde hij een half dozijn pakken en pakjes uit de zakken van het rijtuig, die hij een voor een opende, terwijl hij smakelijk zijne lippen aflekte. Het waren levensmiddelen van allerlei soort, zindelijk en zorgvuldig ingepakt.

— Dat zal een waar feestmaal wezen, zeide Lepre, die den ossenkoopster had geholpen om de pakjes te openen. Drommels, mijnheer. — Verschooning, hoe heet gij?

— Barneau.

— Drommels, mijnheer Barneau, wat eet gij goed!

— Waartoe zouden men geld hebben, zegde de dikke man met zekeren hoogmoed, zoo niet om er goed van te eten? Voor het overige zal ik de heeren en dames over mijne keuken laten oordeelen.

Grugel zag Gontran aan, en zegde glimlachend: — Daar hebt gij de greintjes goud al die gij zocht.

— Greintjes goud! herhaalde Barneau, die dit gezegde niet begreep. Verschooning, wat ik u daar geef is eene getroffenheid saucies.

— En deze heeren willen zeggen dat zij voor uitgehongerde lieden goud waard is, viel Lepre er lachend op in. Dat is eene redefiguur, mijnheer Barneau. Ik heb eenen zoon die al die figuren geleerd heeft, toen hij de rhetorica bestudeerde, en hij heeft mij de zaak uitgelegd. Maar verschooning, eerst moet mejuffer bediend worden.

Men presenteerde den voorraad aan juffer de Locheris, die al de stukken omkeerde en de lekkerste uitzocht, welke zij opat onder een beklag over de onberijping, die men op reis verduren moest. Om haar te troosten bood Barneau haar een glasouden cognac aan, maar zij antwoordde met eene kreet van afgrijzen.

— Het is een militair! riep mejuffer de Locheris uit.